

4) STILZITTEN?

Januari 2022:

Daar zat ik dan... Geen zorgboerin meer.

Nog wat onwennig met een zee aan vrije tijd. Af en toe een bakkie doen bij die lieve partners van cliënten. De verhalen die ik van deze mensen te horen kreeg brachten me tot een diep respect voor hen en wenste dat ik meer voor hen zou kunnen betekenen.

Zij hadden een verhaal!

Thuis schreef ik deze ontmoetingen van me af waarbij ik niet kon voorkomen dat er soms een traan op mijn toetsenbord drupte.

Ik vroeg me af wat je nog meer meemaakt als je dierbare overvallen wordt met een vorm van dementie of de ziekte van Parkinson en wát als je dierbare plotsklaps overvallen wordt door een herseninfarct?!

Ziekten die niet leeftijd gebonden zijn. Het overkomt je en je zal ermee moeten dealen.

Maar HOE in vredesnaam?

Red je dat alleen?

Met wie deel je zorgen en waar haal je hulp?

Wat is er mogelijk?

En hoe voelt 't dan als je de zorg niet meer aankan en je dierbare moet verhuizen naar het verzorgingshuis?

Dit waren onderwerpen waar ik als zorgboerin zijdelings mee te maken kreeg en dacht er ook vaak over na maar er was nooit echt tijd om elkaar hierover uitgebreid te spreken.

Nu dus wel!

Nadat ik van te voren met de partners had afgesproken of men het goed vond dat ik hen vragen kwam stellen, nam ik pen en papier mee. Iedereen reageerde stuk voor stuk positief en vaak zelfs enthousiast. Men ervoer de gesprekken als prettig en

voelde zich gehoord en gezien. Allen vonden het belangrijk om te delen wat er goed ging, wat er juist niet goed ging en waarvan misschien geleerd zou kunnen worden. Duidelijkheid scheppen naar mensen die een stukje van het netwerk om hen heen zouden kunnen vervullen.

DIT werd mijn missie!

Ik stroopte de mouwen op en gooide het schrijfroer om!

Mijn roman ligt nu (tijdelijk) stoffig te worden... (Zoals in elk liefdesleven zal er een moment komen om dit weer op te poetsen 😊!)

Niets zo veranderlijk als een 'opvliegerige' vrouw die inmiddels de spirit in het leven -zei het met ups en downs- heeft opgepakt: Schrijvend aan een boek over AVONTUREN VAN MANTELZORGERS. Ik voelde dat dit boek er moest komen.

In welke vorm? Nog geen idee.

Ik legde een lijst aan met mensen die ik graag zou willen interviewen.

Voorlopig had ik tussen mijn opvliegers door, het werken in de (moes)tuin en de dankbare taak als oppasoma, samen met DE allerliefste opa Piet over een rits kleinkindertjes tussen de nul en vijf jaar, een nuttige invulling gevonden.

Dus stilzitten?

Niet echt!

Daarnaast ontstond er nóg een leuke nieuwe invulling...